

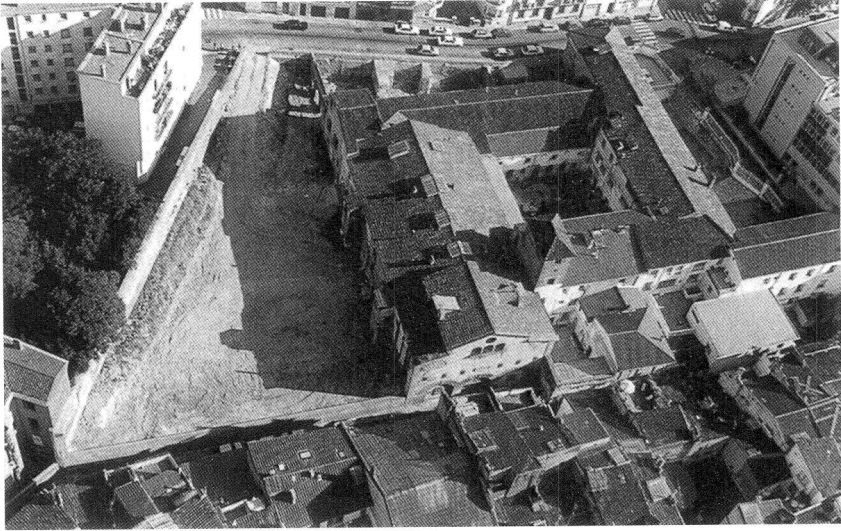
EL MONESTIR DE SANTA CLARA DE PERPINYÀ

ROTL·LÀ SERRES-BRIÀ

Avui dia, aquest és l'únic convent de dones que sobreviu dels quatre que tenia la ciutat de Perpinyà abans de la Revolució de 1789. Això no és pas degut a un efecte de l'atzar sinó a la ferma voluntat demostrada per una comunitat monàstica ben decidida a complir els seus vots religiosos. Per aquesta raó, doncs, val la pena resumir la història viscuda a la capital del Rosselló per les monges que segueixen la regla de Santa Clara, aprovada pel papa Innocenci IV l'any 1253.

És en alguns llegats de l'any 1266 que trobem esmentada per primera vegada aquesta comunitat clarissa que el 28 de novembre de 1271 el papa Gregori X posava sota la seva protecció. El 10 de març de 1272 tenia lloc l'elecció de la primera abadessa: Ermengarda de Bottonac, filla del senyor de Requesens segons Llorenç Hernández. Aquesta comunitat iniciadora es componia, llavors, de només sis monges. De manera exacta, no se sap l'indret on es trobava el seu conventinet. Només sabem que estava situat fora del recinte oest de Perpinyà, cap al pont de Santa Florentina, és a dir, prop de l'actual pontet que travessa el rieró Ganganell, al barri de Sant Martí.

En una època on els estaments de la societat rossellonesa se sentien atrets pel prestigi del franciscanisme, a poc a poc, el convent de les monges clarisses havia anat adquirint més importància. El 1287 un tal Guillem Castelló li atribuïa un cens anual procedent d'una terra seva. El 1323, el papa Joan XXII li concedia tots els privilegis atorgats als frares menors. En un manament del 4 de gener de 1327, el bisbe d'Elna Berenguer Batlle prenia decisions importants a favor de la comunitat clarissa de Perpinyà. La reina de Sicília, dona Sanxa, li atorgava una renda anual de 200 lliures barceloneses, autoritzada el 30 de desembre de 1338. A l'inici del segle quinzè la comunitat

Perpinyà: Antic convent Reial de Santa Clara.

de Santa Clara comptava una trentena de monges, entre contemplatives, enclaustrades i converses dedicades a captar.

Per dissort, la seva vida monàstica es trobà greument pertorbada a causa dels intents francesos d'apoderar-se del Rosselló. Les filles de Santa Clara hagueren doncs de refugiar-se a dintre de la ciutat murada de Perpinyà. Llavors començà per a elles un vagareig de gairebé setanta-cinc anys...

Primer s'aplegaren en el convent franciscà de l'Observància, abandonat pels religiosos cap a l'any 1496 i anomenat de la Passió. El mateix any hagueren de fugir al barri de Sant Jaume per escapar-se de l'exèrcit enemic. Un cop acabades les hostilitats, es reuniren als afores de Perpinyà, en un convent anomenat de la Palmera, situat entremig de les portes de Canet i d'Elna.

El 18 de febrer de 1538, havia fet la seva entrada oficial a Perpinyà l'emperador Carles Quint, les Memòries de l'Església de Sant Jaume s'havien fet ressò d'aquesta visita. Havent inspeccionat les fortificacions del Rosselló, l'emperador s'havia adonat que la muralla est de Perpinyà era feble entre les portes de Canet i d'Elna. Calia reforçar-la. Els arxius de Simancas (Castella) i de Torí (Itàlia) conserven plànols de l'ampliació d'aquesta muralla feta entre els anys 1538 i 1545. Per això s'havia hagut de sacrificar el convent

de la Palmera, ocupat per les clarisses. Però, essent molt amic de la gent de l'Església, Carles Quint havia volgut oferir a les monges un convent no sols digne d'aquest nom sinó també a redós de tota acció bèlica. Encarregà a Francesc de Borja, que l'any 1543 era virrei de Catalunya, de fer-ne els plànols. L'edificaren el "mestre de cases" Joan López i el "mestre fuster" Jaume Valls. El lloc escollit es trobava als confins de les parròquies de la Reial i de Sant Mateu, que llavors estaven buits de tota construcció, prop del forn de les Moles, avui carrer Derrojà. La primera pedra havia estat posada el 3 de novembre de 1548. Havent caigut un nevàs, no fou fins el 8 de gener de 1550 que tingué lloc el trasllat de la comunitat al nou Convent Reial. Entre les nou i les deu del matí, amb la cara velada, vint-i-sis monges sortiren del convent gairebé destruït de la Palmera. Anaven en processó, acompanyades de burgesos, de mercaders, de militars, dels frares de sant Francesc, dels "magnífics cònsols" de la ciutat i de molta altra gent. El recorregut es féu per la porta de Canet, la plaça del Puig, la plaça dels Predicadors, el carrer de la Convessaria, l'església de Sant Joan, la Llotja, els carrers de la Bòria, dels Quatre Cantons, de l'Àngel, la Plaça Nova i el forn de les Moles. Per un temps, doncs, s'havia acabat el vagareig de les monges clarisses.

És el 20 de març de 1552 que fou consagrada l'església de Santa Clara pel reverendíssim Joan Punyet, bisbe de Girona. Edificada entre l'hort i el claustre, comunicava amb el carrer per un porxo. Aixecat al damunt de la porta de la clausura, el campanar tingué dues veus de bronze: l'una datada de 1375, l'altra col·locada en 1656. La nau rectangular estava coberta d'un embigat sostingut per arcs diafragmes. Tenia vuit capelles laterals, dedicades a sant Miquel, l'Anunciació, santa Políbia, santa Florentina, santa Caterina de Bolonya, el Sant Crist i el Sant Sepulcre. Al fons de la nau hi havia una tribuna, des de la qual, amagades per un reixat de fusta, les monges assistien a la missa. Darrere l'altar major, consagrat a Santa Clara, es trobava el cor amb cadirat on s'aplegava la comunitat per a cantar les hores canòniques. L'element original d'aquesta església era una mena de cimbori, únic al Rosselló, alçat al seu santuari. Inspirat en els temples italians del Renaixement, estava obert sobre quatre costats i dominat per una cúpula amb llanternó. Trobem esment de tot això el 1713 en les memòries de la comunitat. A la dreta i a l'esquerra del santuari, una galeria alta i reixada permetia a les monges de la infermeria d'assistir a la missa. Recordant el seu constructor, clapejaven el Convent Reial uns quants escuts de l'emperador Carles Quint, amb una àguila entre dues

columnes. Segons una visita feta en 1665, n'hi havia al cor i a la tribuna de l'església, a les capelles, al claustre i al refectori.

Entre les filles de Santa Clara que seguiren el camí de la perfecció al segle dissetè, cal esmentar sor Anna Maria Antigó. Filla de Miquel Antigó i de Marcellina Pujol, Honorada Caterina Margarida havia estat batejada el 19 de gener del 1602 en l'església de Sant Jaume de Perpinyà. La casa dels seus pares es trobava situada al "coronell de la font nova del Carme". El 24 de març del 1621 havia ingressat al convent de Santa Clara, on professà el 26 del juliol del 1622 amb el nom d'Anna Maria. I dia rere dia la nova clarissa aniria pujant els esglaons espirituals coneguts pels grans místics. La seva vida religiosa, exemplar en cada punt de la regla, la féu ser escollida, el 22 de març del 1639, com a vicària de l'abadessa Cecília Ortega; i el 30 de març del 1645, ella mateixa rebé aquest càrrec, succeint la mare Clara Pagès.

Per dissort, la comunitat clarissa, que comptava llavors trenta-una sors, havia de conèixer dies negres a causa de l'ocupació francesa del Rosselló durant la revolta catalana anomenada dels Segadors. Com a conseqüència d'haver considerat el govern castellà de Madrid les Constitucions de Catalunya com a paper mullat, un sometent general s'havia apoderat de Barcelona, el 7 de juny de 1640. Llavors, el 23 de gener de 1641, de manera imprudentíssima, els catalans havien proclamat comte de Barcelona el rei francès Lluís XIII.

Un cop acabada la Guerra dels Segadors amb la rendició de Barcelona, l'11 d'octubre de 1652, els francesos continuaren ocupant el Rosselló, tan cobejat pel rei Lluís XIV. El 10 de novembre del mateix any, per ordre del virrei francès la Mothe i d'en Francesc de Sagarra, lleidatà de mala fama venut a l'estranger, foren expulsades i exiliades al Principat vint monges clarisses, de les quals formava part la mare Antigó. Tal com ho va escriure mossèn Honorat Ciuró, llavors rector del poble de Tresserra, la raó d'aquest insòlit desterrament era "per ser, segons deien, demasiat afectadas a Espanya", és a dir, que no estimaven gens els francesos, considerats com els enemics de sempre. Aquest esperit xenòfob es corresponia amb un informe ja donat en 1647 pel comte de Noailles, que escrivia: "M'he confirmat en l'opinió que tothom té mala voluntat a França i inclinació per Espanya. Cada dia tinc noves proves que els eclesiàstics, els religiosos, els gentilhomes i el poble tenen molt mala disposició per a servir el rei..."

L'exili de les vint clarisses perpinyaneses es va acabar després de l'annexió del Rosselló, ratificada el 7 de novembre de 1659. Havent vingut

el 12 d'abril de 1660 a Perpinyà el rei Lluís XIV, la seva mare Anna d'Àustria havia visitat llavors el convent de Santa Clara, assistint de genolls en el centre del cor al cant de les vespres. Aprofitant l'avinentesa, l'abadessa Estefania d'Arcos havia suplicat la mare del rei d'intercedir per tal que poguessin tornar a Perpinyà les monges exiliades. El 25 de maig de 1660, retrobava el Convent Reial la mare Antigó amb les seves germanes.

Però, després del seu retorn, sor Anna Maria no trigà gaire a adonar-se que la vida monàstica tal com ella l'havia conegut abans estava en decadència. Aquest afluirament greu de la regla també l'havia constatat la duquessa de Montpensier, que escrigué en les seves Memòries que les monges més austeres de Perpinyà anaven “molt presumides”, duïen “collets de quinti (mena de teixit, *quintin* en francès) prisat”, es posaven “afait” i es gloriejaven de “tenir amants” (és a dir, enamorats, festejadors, en el llenguatge de l'època). A més, el convent de Santa Clara havia estat posat sota la jurisdicció dels franciscans de Tolosa de Llenguadoc, és a dir, que no coneixien la llengua catalana. Al cap de dos anys de paciència, una dotzena de monges, entre elles la mare Antigó, demanaven al papa Alexandre VII de ser sostretes de l'obediència franciscana i de passar a dependre de l'Ordinari, és a dir, del bisbe d'Elna. Ho demanaven “per a la salut de la llur ànima”, reclamant “confessors que coneguessin la llengua catalana”, cosa que permetria “una millor confessió i direcció espiritual”. Una segona queixa culpava als frares Socios, Torruella, Pla, Vicens, i continuava rebutjant la jurisdicció franciscana. Encara una tercera vegada quinze monges demanaren un confessor de la diòcesi, queixant-se “de no poder confessar-se a llur grat i d'acord amb llur elecció els dies de festes solemnes”. Aquesta situació enterbolida en què unes quantes monges sotmeses als franciscans lluitaven contra unes altres que se'n volien sostreure, féu escàndol a Perpinyà, on les filles de Santa Clara havien gaudit sempre de bona fama. Després de moltíssimes baralles, persecucions, cridadisses i fins i tot excomunion, fets que seria massa llarg de contar, fou donada la raó a les contestatàries. Aleshores, un breu d'Alexandre VII firmat el 24 de desembre de 1666 i una lletra escrita el 26 de gener de 1667 pel rei Lluís XIV posaren el Convent Reial sota la tutela de l'Ordinari. El 2 d'abril següent, era designada com a abadessa sor Anna Maria Antigó, defensora de la veritat i restauradora de la regla. Quan el 5 de febrer de 1671 cessà en aquest càrrec, quedava apaivagada la comunitat clarissa.

Havent estat encara mestra de novícies de 1671 a 1674, emmalaltí i deixà aquest món el 28 de setembre de 1676, en presència de la comunitat i

del seu confessor, el reverend Ciprià Castells, canonge de l'església parroquial de la Reial. Gràcies a una relació escrita de la seva "pròpia ma" se sap que la mare Antigó havia estat afavorida de fenòmens místics durant la seva vida, com el de bilocació, i gaudit d'aparicions, com les de Crist, de la Verge Maria i de santa Anna. "Jo crech que la sua ànima anà gozar de la glòria en la qual nos col·loqui lo Senyor. Amén", conclogué el sacerdot; afegint: "Moltes altres coses me ha revelat, les quals no he escrit per ser molt llargues". Com que la sabien privilegiada del cel i gaudia d'una fama de santedat, el seu taüt no fou pas posat dins del sepulcre conventual cavat sota l'aula capitular sinó en un nínxol obert damunt del seu altar...

Cal reconèixer que el segle divuitè havia perdut la simplicitat franciscana de l'inici l'església de Santa Clara. El mobiliari primitiu, constituït per dues imatges de la Verge Maria amb l'Infant, del segle XIV, havia tingut un augment considerable. En 1702, l'altar major s'havia enriquit d'un sumptuós retaule barroc, obra de l'escultor carcassonès Lluís Melair, per un preu de 160 dobles d'or. En 1713, el jubileu de santa Caterina de Bolonya havia estat celebrat de manera fastuosíssima per les monges, segures d'atreure així la gent, llavors tan sensible als senyals exteriors de la fe. El santuari semblava un decorat de teatre, amb una alta piràmide d'esglaons al cim dels quals es trobava una imatge de la santa en èxtasi, nuvolades, una profusió d'àngels, de columnes, de balustrades i un pavelló de vellut amb les cortines desplegadas. A dintre, l'església estava ricament empallada des del sostre fins a terra i cada capella lateral tenia un altar molt il·luminat... En 1714 s'havien col·locat a cada costat de l'altar major dos retaules esculpits per Manuel Butaller: l'un dedicat a santa Caterina de Bolonya, l'altre a santa Florentina. En 1747 es feia esment d'un Sant Sepulcre. En 1767 sor Serafina Frigola encarregava Josep Negre d'esculpir el retaule de Santa Políbia, del qual s'ha conservat la traça, i en 1772 feia esculpir el del Sant Crist el canonge Vidalier.

En certa manera el convent de les clarisses participava a la vida religiosa de la ciutat. Una abadessa havia obtingut del bisbe d'Elna el permís de rebre en l'església conventual les relíquies de sant Galderic, patró dels pagesos i de la diòcesi, que hom feia baixar de l'abadia del Canigó processionalment cada vegada que la terra patia de massa sequera. El 20 d'agost de 1716, per exemple, havent rebut les monges aquestes relíquies amb un ciri encès a la ma, foren celebrades moltes misses i cantats els goigs del sant llaurador, amb la tornada: "Feu baixar pluja del cel, Galderic, sant gloriós". Cada Dijous

Sant les clarisses instal·laven un monument extraordinari, que era visitat per la gentada perpinyanesa. Segons el testimoniatge d'en Carrère, en 1787 representava l'escena de la resurrecció de Llätzer, que es posava dret i sortia del seu sepulcre cada vegada que Jesús s'acostava a ell i el beneïa.

A petició d'algunes monges, el 23 de maig de 1731 havia estat obert el taüt de la mare Antigó en presència del bisbe de Lantà. Llavors havien trobat el seu cos "en un estat meravellós", és a dir, incorrupte. "Hom la canvià de caixa sense que el cadàver es disloqués", precisà la redactora de les Memòries. I com que l'abadessa Josepa Esprer volia col·locar un Sant Crist en el nínxol on estava dipositat el taüt, aquest va ser traslladat, l'11 de maig de 1771, a l'interior de la paret esquerra. Hom havia aprofitat l'avinentesa per visitar altra vegada el cos de la santa monja, i fou trobat igual com si fos viva.

Gràcies a sor Lacreu, llavors novícia, foren fets embelliments durant l'any 1781: dauradura del retaule major, de les reixes del santuari, dels altars de les santes Caterina de Bolonya i Florentina. Oferí també una taula de marbre amb sagrari per a l'altar major, vint magnífics candelers, féu enrajolar la nau de l'església i pintar el santuari...

A l'inici de 1789, la comunitat de Santa Clara comptava quaranta sors, que haurien d'afrontar la tempesta revolucionària que aconseguiria foragitar-les del convent. El 13 de febrer de 1790 foren prohibits els vots religiosos; el 4 d'agost de 1792, suprimits els monestirs. En primer lloc havia tingut lloc, el 8 de juliol de 1790, un inventari, escorcollant arxiu, sagristia, cuina, menjador, infermeria... Havent rebutjat el ministeri de qualsevol sacerdot adherit a la Constitució Civil del Clergat, la comunitat es trobava sotmesa a represàlies. La gent de Perpinyà tenia llavors molt de respecte als religiosos, i particularment a les filles de santa Clara. També encenia els esperits l'intent revolucionari parisenc de perseguir sacerdots i monges fidels a Roma. "Som dins una mar tempestuosa; no sé si podrem arribar al port", escrivia el 13 de novembre de 1790 el procurador síndic Lluçà. Finalment, allò que tant temia la comunitat s'havia verificat: el novembre de 1792 havia tingut lloc la seva expulsió. Per a les pobres vint-i-cinc monges que feia anys i panys que havien deixat el món es plantejà, llavors, el problema de retrobar-lo, havent d'escollir cadascuna un asil que li permetés d'esperar dies millors amb la remuneració donada pel govern. "Hem viscut errant, és a dir, les unes d'un

Perpinyà: Antic convent Reial de Santa Clara.

Perpinyà: Actual convent de Santa Clara.

costat, les altres d'un altre, i en aquesta dispersió hem patit totes alarmes i sotragades, dins les quals tan sols la Providència divina pogué conservar-nos la vida", escriví sor Fonrouge. Només coneixem la destinació d'unes quantes monges. Sor Fabre havia escollit un convent dellà de la frontera política. Sor Comes també havia anat a Catalunya, on tenia un germà militar, i allà havia obert una escola de noietes. Abans d'emigrar, sor Moner s'havia estat a Estagell, on vivia un germà seu. Sor d'Astros residia a Toluges, en una casa de la senyora Bertran; més tard, tot i que el municipi li posava entrebancs, obtingué nogensmenys els certificats demanats. Abans d'emigrar, sor Paixà vivia a Pesillà de la Ribera. Sor Mauran es trobava al districte de Prada, on li pagaven una remuneració des del 1er de gener de 1793. Sor Tamesa se n'havia anat al districte de Ceret. Cal esmentar el comportament arriscat de sor Gonzalvo en el cantó d'Estagell. D'ella escriví el comissari Montboló: "És una fúria infatigable del fanatisme i de la contrarevolució. Agrupa, a casa seva, alguns incorregibles, als quals predica la revolta contra tot el que prové del govern actual, mai havent volgut fer el jurament prescrit per la llei. Davant meu ha dit que li era impossible de no desitjar la destrucció de la República i dels que la governen, tractant de lladres i de bandolers els

legisladors, introduint-se dins les famílies per tal de predicar-hi el fanatisme i la resistència al govern...” No se sap quantes, però algunes clarisses havien pogut conviure a Perpinyà en la mateixa casa.

Un cop buidat de les monges i del mobiliari, el Convent Reial conegué diverses afectacions utilitàries. Successivament, esdevingué hospital, que rebé els ferits de la guerra franco-espanyola (1792-93), local usat per l'administració dels “camins i ponts” (1799), parc d'artilleria (1800) i, per acabar, presó civil (1805-1988). El 6 de setembre de 1805, quan s'hi feien obres, va ser descobert dins la paret el taüt de la mare Antigó. Havent estat dut a l'església de la Reial, el seu cos fou visitat de nou, en presència d'onze clarisses, i per tercera vegada el trobaren incorrupte. Romangué trenta-set anys més en un indret després tapiat de la sagristia, com s'esmenta quan, el 20 d'agost de 1821, el cibori de l'antiga església de Santa Clara esdevé, un cop modificat, capella carcerària.

Retornada la pau religiosa gràcies al Concordat firmat el 15 de juliol de 1801 per Napoleó Bonaparte i el papa Pius VII, les clarisses secularitzades havien tingut l'esperança de reunir-se algun dia per a fer vida conventual com abans de la Revolució. Havent deixat el canonge Joan Arnaud, aleshores vicari a l'església de la Reial, per a l'ús d'aquestes monges una casa que posseïa a Perpinyà, s'hi quedaren de 1822 a 1825. En aquest conventinet provisional cantaven les hores canòniques i oïen missa en un oratori improvisat. Cada diumenge anaven a la Reial. Per fi, gràcies a sor Tronyó, pogueren adquirir, per 15.000 francs, una casa amb hort per fer-ne un convent. El 13 d'abril de 1825, el bisbe de Saunhac-Belcastel posà la primera pedra de la capella conventual i el 2 de setembre següent el vicari general Birotteau beneí la casa i restablí la clausura. Com que es trobava prop de l'antiga seca de Perpinyà, fou anomenat Convent de la Moneda. Cal assenyalar que estava situat a només uns quants metres de l'antic Convent Reial, ara esdevingut presó civil, on cada una de les monges havia pronunciat els seus vots religiosos.

Havent mort quatre sors des de 1815, en comptava només vuit la comunitat reviscolada a la qual, el 10 de desembre de 1828, el rei Carles X reconegué una existència legal. Havent reclamat el cos de la mare Antigó, aquest no fou recuperat fins que en 1842, el 3 de desembre, escriví el metge Carcassonne: “Pel que fa a nosaltres, el tenim per extraordinari, el fenomen que presenta el cos de la Mare Antigó”. Però, amb el temps, s'havien edificat construccions veïnes amb vista sobre l'hort conventual, perjudicant per tant

la clausura. Per aquesta raó, havent decidit de traslladar la comunitat en un altre lloc, l'abadessa Magdalena Roland vengué el Convent de la Moneda a l'Estat francès el 7 d'abril de 1849. Però abans, els 16 d'octubre, 8 de novembre de 1847, i encara el 29 d'octubre de 1849, havia comprat tres parts de l'antic convent de canongesses de Sant Salvador. El 28 de juny de 1849, les clarisses ingressaven en la nova casa llur, anomenada Convent dels Ametllers perquè es trobava en el carrer del mateix nom. En l'antiga església de les canongesses fou dipositat el taüt de la mare Antigó, en una tomba que hi havia sota la trona, on va restar trenta anys. Per la mateixa raó de la clausura, la vintena de filles de Santa Clara hagueren de tornar a fer mudança, ara per anar a parar al barri del Vernet, on vuit sors havien comprat un terreny de 180 àrees el 13 d'abril de 1874. El 16 de juny següent foren iniciades les obres de construcció del nou i darrer convent, del qual el 19 de març de 1877 el vicari general Roca beneí la primera pedra de la capella. En presència del bisbe Emili Caraguel, el 2 d'abril de 1878, el cos de la mare Antigó fou examinat un cop més pel doctor Miquel Puig, que escriví: "Hem pogut, amb les nostres pròpies mans, alçar com una ploma el cos sencer de la mare Antigó i tornar a posar-lo dins el taüt sense provocar el més petit desplaçament d'una part respecte a l'altra". Llavors el príncep d'Espanya Pere Alfons havia volgut oferir una molt bonica caixa de roure. L'11 de maig de 1878, en presència del bisbe Caraguel i amb el concurs del clergat, dels seminaristes i de les monges presents a Perpinyà, va ser feta l'última translació de la comunitat clarissa de la ciutat. El cos de la mare Antigó fou llavors portat amb màxim honor sobre un carro magníficament adornat per senyores piadoses. Hi hagué una parada a Santa Maria la Reial, on li fou donada una benedicció amb el Santíssim exposat. Després pujà tothom sobre cotxes per encaminar-se cap al barri del Vernet, on les filles de santa Clara ingressaren al nou convent tot cantant el salm "Lætatus sum". El 8 de desembre de 1878 tingué lloc la benedicció de la capella conventual, en la qual, el 25 de maig de 1882, es col·locà el taüt de la mare Antigó en un sarcòfag. Durant l'octubre de 1940, per dissort, arran del catastròfic aiguat que submergí el Vernet amb una onada de tres metres d'altura, el cos de la santa monja patí un bany desastrós durant quasi un mes. A despit d'això, quedà en un estat tan meravellós com abans, segons el diagnòstic dels metges Terrier i Dalard. Per esguard de la seva fama de santedat, sobretot de les moltes gràcies obtingudes per tots aquells que vingueren i encara vénen a pregar-la, es va iniciar a Roma el 27 de juliol de

1921 el procés de beatificació de la serventa de Déu, però sense resultat positiu; haurà de ser reprès a partir de noves bases. De moment la mare Antigó gaudeix del títol de venerable.

Avui dia continua existint el monestir de Santa Clara de Perpinyà. Però, igual com les altres cases conventuals, pateix de la manca de vocacions. En 1940 havien format part de la comunitat perpinyanesa algunes clarisses vingudes del nord. A desgrat d'això, la seva importància ha anat minvant a poc a poc, i ara compta només onze religioses, havent estat reelegida com a abadessa sor Maria-Beatriu Roy. Aquesta situació ja prou preocupant es troba agreujada pel fet que la majoria de les monges són persones d'edat. Nogensmenys, compleixen la regla de Santa Clara amb el màxim de fidelitat.